

ct

Cendra

de
Daniel Casanovas

(fragmento en catalán)

Sons d'un bosc noctàmbul.

A cada costat de l'escena, una cadira i una taula.

La MITJANA, amb la mirada perduda, sosté una urna de vidre plena de cendres. Als seus peus, una o un parell de bosses.

Entra la GRAN, amb la llanterna del mòbil encesa. Remena la bossa.

GRAN
Merda.

PETIT
(*Entrant amb la llanterna del mòbil.*) Res?

GRAN
Res.

PETIT
(*Palpant.*) No se'l haurà posat a la butxaca?

GRAN
Jo juraria que ha de ser aquí.

PETIT
O al sostenidor? (*Pausa. L'inspecciona.*) Què? Ella és molt de posar-s'ho a... I si ha sortit volant?

GRAN
És impossible veure res.

PETIT
Sort que hi ha lluna plena.

GRAN
Ja, però amb els arbres... Encara perdré el vol.

Busquen.

PETIT
(*Assenyalant amb la llum.*) Es quedarà sempre així?

GRAN
Sí, clar. És el que té quan t'incineren.

PETIT

No, collons, ella.

GRAN

Ho ha d'anar... Processant... Fent-se a la idea. Saps?

PETIT

Mira com s'hi amorra.

GRAN

Necessita el seu temps.

PETIT

(*A la MITJANA, apropant-s'hi.*) A on has deixat el sobre blau? Les... Instruccions?

GRAN

(*Corregint.*) Últimes voluntats.

PETIT

Això. Les necessitem per continuar. Per tirar/

GRAN

(*Corregint.*) Escampar...

PETIT

... Les cendres de la mama.

GRAN

Tampoc cal enganyar-la.

PETIT

Res. S'ha quedat penjada al núvol.

GRAN

Deu haver estat un cop dur per ella.

PETIT

Collons. I per mi!

GRAN

Ja, però ella vivia i treballava amb la mama.

PETIT

I jo, cada dimarts, anava a esmorzar-hi.

GRAN

No comparis.

PETIT

I li portava flaones.

GRAN

Era la seva representant.

PETIT

Li encantaven.

GRAN

Eren cul i merda.

PETIT

Aviam, si ara, serà una *competi* de qui estimava més a la mama.

GRAN

...

PETIT

Vull dir. Jo estava per ella. No tant, però... Per escriure, necessito temps, saps?

GRAN

...

PETIT

Algun cop, miràvem una peli junts. O una sèrie.

GRAN

Va, fes-me llum.

PETIT

Amb això del càncer. Li havia donat *per'qui*.

GRAN

...

PETIT

No com tu.

GRAN

Mai he estat de sèries.

PETIT

No. Vull dir que *sudaves* de la mama.

GRAN

Vaja. Ara sí és una competició.

PETIT

No venies mai.

GRAN

Efectivament. És una competició.

PETIT

És *vritat*.

GRAN

L'oceà Atlàntic? Et sona?

PETIT

Tampoc la trucaves mai.

GRAN

Cert. Per sort, era recíproc. (*Pausa breu.*) Bé... Ella tenia els seus concerts, el seu públic... Jo, les meves classes, els meus alumnes... La diferència horària. Sempre ens ha costat, diguem, trobar-nos amb la/

MITJANA

Mare! (*S'agenolla.*) Per què? (*I s'abraça més fort a l'urna.*)

PETIT

Mira, sembla que ja va tornant en si.

GRAN

Tu ja et podries haver callat.

PETIT

No tinc la culpa que la mama fos tan ecològica.

GRAN

Ja.

PETIT

Tard o d'hora, ho haguéssiu sabut.

GRAN

Ja, però mira com s'ha quedat.

PETIT

A tu, no t'ha afectat tant.

GRAN

I amb les cendres encara per escampar...

Un temps. De sobte, la GRAN riu.

PETIT

I ara què et passa?

GRAN

Res.

PETIT

...

GRAN

La mama. Que si l'urna de vidre. Que si escampar les cendres al bosc. A Roca Bruna. De nit. En lluna plena... Ni morta podia ser com la resta de mares? No costa tant. Agafes l'urna, la deixes al cementiri i cap a casa. Sempre tan especial. I el seu públic content, que li podrien portar flores i peluixos i aquestes coses... No sé què direm a la premsa, sincerament. I espera't que encara no sabem què diu l'altra sobre.

PETIT

Bé, ella sempre ha navegat contracorrent.

GRAN

Ja sembles un dels seus crítics musicals.

PETIT

Doncs, *sudem*.

GRAN

De què?

PETIT

De seguir-li el joc. Ja ho he dit abans.

GRAN

No volies trobar el sobre?

PETIT

Això que ha fet és molt greu.

GRAN

Més que greu, enrevessat diria jo.

PETIT

No, collons. (*Intentant que la MITJANA no l'escolti.*) Vull dir allò altre...

GRAN

A veure, no la disculpo, però la mama era lliure de fer el que li rotava.

PETIT

Em diràs que tu tot això t'ho esperaves?

GRAN

No... Però... Tampoc ho necessito.

PETIT

Per què sempre fas igual?

GRAN

Què?

PETIT

Com si tot el que vingui de la mama, t'importés una merda.

GRAN

He agafat un vol de cinc hores per ser aquí.

PETIT

Perquè s'ha mort!

GRAN

Et sembla poc?

PETIT

Tu saps de la pasta que estem parlant?

GRAN

...

PETIT

Drets d'autor, d'imatge...

GRAN

...

PETIT

Accions en empreses discogràfiques, teatres, restaurants... En la meva editorial!

GRAN

...

PETIT

Per no dir que aquesta es quedarà sense feina. I sense casa!

GRAN

Ja, això és cert.

PETIT

Ha consagrat la seva vida a la mama. I què fa ella a canvi?

MITJANA

La mare...

PETIT

Sí. La mama. Ni la legítima.

GRAN

No ho sabem encara.

PETIT

Per no dir com m'afecta a mi...

MITJANA

La mare...

PETIT

Ha estat molt egoista fent això.

GRAN

No sé de què et sorprens.

MITJANA

La mare...

PETIT

Egoista és poc.

GRAN

Sempre ho ha estat.

MITJANA

La mare...

GRAN

Només sabia cridar l'atenció.

MITJANA

La mare...

GRAN

I no posar-nos en el testament és només l'últim exemple.

MITJANA

Que m'ha parit! (*S'aixeca i li dona, violentament l'urna a la GRAN.*)

La GRAN i el PETIT l'observen.

El PETIT s'asseu rere la taula i aixeca un llibre. La MITJANA s'asseu a la cadira oposada i es converteix en CRÍTICA LITERÀRIA.

PETIT

Aviam, no és que ho pensi jo, eh. Hi ha molta pena que ho ha escrit. Gent que diu que la família és només un invent per propagar pasta i patrimoni. Tot va de com repartir la riquesa acumulada.

L'herència. Per què tot quedi en les mateixes mans. Per això, alguns ho considerem una institució capitalista. Però aquesta història no va d'això. Va d'altres coses. I és cert, que la mare de la novel·la acaba alterant l'ordre familiar, desemmascarant les tensions i violències familiars ocultes, però dir que critico a la família... Bé. Jo exposo una història. El lector ja traurà les seves conclusions. Alguna pregunta més? (*La CRÍTICA aixeca la mà.*) Sí, tu.

CRÍTICA

Primer de tot, felicitats. Em declaro super fan.

PETIT

Vaja. Gràcies.

CRÍTICA

La seva quarta novel·la en tres anys.

PETIT

Sí. (Un temps.) I la pregunta?

CRÍTICA

Ai, sí... Perdó. Com t'ho fas per ser un dels autors més joves, exitosos i prolífics?

PETIT

No hi ha cap secret: constància i temps.

CRÍTICA

Alguns, injustament crec jo, t'acusen de *nepo baby*?

PETIT

De què?

CRÍTICA

De tenir èxit per ser fill d'una cantant famosa. (*Pausa.*) La seva mare. (*Pausa.*) La veu de Catalunya.

PETIT

Sí. Sé qui és la mama.

CRÍTICA

Perdó. Què els contestaries a aquestes persones?

PETIT

No. Si ara hauré de demanar perdó per ser fill de qui soc i tenir talent. La mama és sòcia de l'editorial, sí. Una de les fundadores. I què? Ella no diu què es publica i què no. Són les editores i les lectores qui decideixen. Passa que som un país d'envejosos. I sí, evidentment, que la mama tingui una editorial ho fa tot un pèl més fàcil, però vaja, que m'ho he hagut de currar tant com qualsevol altre. M'he explicat bé?